

Arrest

nr. 254 767 van 20 mei 2021
in de zaken RvV X en X / VIII

In zake: 1. X
                      2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Louizalaan 235
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 januari 2021 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 1 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HAeyer, die loco advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 16 december 2019 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 18 januari 2021 een beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.12.2019 werd ingediend door :

[B.Z.E.]

Geboren te [M.] op [...]

Nationaliteit: Algerije

[B.H.]

Geboren te [G.] op [...]

Nationaliteit: Algerije

en als wettelijke vertegenwoordigers van [B.A.A.J.], geboren te [A.] op [...] en [B.L.], geboren te [A.], op [...].

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheid zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene kwam met een C-visum geldig van 11.01.2016 tot 10.01.2019 naar België. Hij werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring geldig van 04.08.2017 tot 01.11.2017. Betrokkene diende een aanvraag om machtiging tot verblijf in als student. Op 18.01.2018 werd betrokkene in het bezit gesteld van een A-kaart als student geldig tot 31.10.2018. Betrokkene wist dat hij zijn regelmatig verblijf verkregen had op basis van zijn studies en wanneer er niet kon voldaan worden aan de voorwaarden voor verlenging er ook een einde werd gesteld aan zijn regelmatig verblijf. Uit het resultatenoverzicht opgesteld door de ULB blijkt dat mijnheer tijdens het academiejaar 2017/2018 voor 0 van de 30 opgenomen credits slaagde.

Betrokkene verklaart dat hij tewerkgesteld is bij NOOR TAX SPRL (legt loonbrieven voor). Verder verklaart hij ook wanneer hij zou moeten terugkeren naar het land van herkomst, de kans bestaat dat hij zijn werk zou verliezen. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient zij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Verder beroepen betrokkenen zich ook op het feit dat de kinderen hier naar school gaan, leggen schoolattesten schooljaar 2018/2019, schooljaar 2019/2020 en schooljaar 2020/2021 doch dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Verder verklaren betrokkenen ook dat een terugkeer naar Algerije een schending van de rechten van het kind zou betekenen. Doch wat de rechten van het kind dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervolledigen noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)." Hetzelfde gaat op voor art. 9 van dit Verdrag dat stipuleert dat het kind recht heeft op een leven samen met de ouders en art. 28 (recht op onderwijs). Het aanhalen van deze artikels lijkt ons in deze context misplaatst daar het leven van de kinderen niet in het gedrang komt door een terugkeer naar het land van herkomst en daar wij niet beweren dat de kinderen gescheiden moeten worden van de ouders. Immers, de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, geldt voor het hele gezin waardoor dit element geen buitengewone omstandigheid vormt. Het feit dat hun kinderen al die tijd in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hun het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt hun illegaal verblijf verder te zetten. (Daarenboven kunnen betrokkenen gebruik maken van de schoolvakantie teneinde de nodige stappen te zetten om een machtiging tot verblijf aan te vragen op basis van art. 9.2 van de Vreemdelingenwet in het land van herkomst.)

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al sinds 2017 in België zouden verblijven, dat zij hier een breed netwerk opgebouwd zouden hebben, dat er sprake zou zijn van een sterke lokale integratie, dat mijnheer werkbereid zou zijn, legt arbeidsovereenkomst voor en loonfiches, de kinderen hier naar school gaan, leggen verschillende schoolattesten voor, verder genieten van een uitstekende reputatie, dat mevrouw Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat ze een deelcertificaat van de module NT2 breakthrough persoonlijk voorlegt), kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aangezien verzoekers samen dezelfde verblijfsaanvraag hebben ingediend, die heeft geresulteerd in één beslissing, die door verzoekers bij afzonderlijke identieke verzoekschriften wordt bestreden, is het voor een goede rechtsbedeling aangewezen dat de zaken met rolnummers 257 718 en 258 041 worden gevoegd.

2.2. Waar verzoekers in fine van hun verzoekschriften de Raad verzoeken "de verblijfsaanvraag [...] op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk en gegrond te willen verklaren", dient erop te worden gewezen dat de Raad in casu optreedt als annulatierechter, waarbij hij niet beschikt over de rechtsmacht om de bestreden beslissing te hervormen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel een schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod op willekeur.

Zij verstrekken de volgende uiteenzetting ter ondersteuning van hun middel:

"[...]"

1. Er dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen deugdelijk zijn.

2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat

de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

In onderhavig geval heeft de bestreden beslissing zich manifest vergist nu verzoeker voldoende middelen heeft om zijn verblijf in België te bekostigen, zijn kinderen hier reeds vier jaren school lopen, zijn , en duurzaam in België verblijft.

Volgens de bestreden beslissing zouden de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn waarom verzoeker zijn aanvraag tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone weg.

Buitengewone omstandigheden worden niet gedefinieerd door de wet. De wet zet enkel de omstandigheden uiteen die niet in aanmerking kunnen worden genomen als buitengewone omstandigheden, zijnde (i) elementen die reeds werden ingeroepen bij een asielaanvraag en werden afgewezen, (ii) de elementen die hadden moeten worden ingeroepen in de asielaanvraag indien zij gekend waren voor het einde van de procedure, (iii) elementen die reeds werden ingeroepen in een andere procedure voor de regularisatie van een verblijf, (iv) elementen in het kader van een procedure gebaseerd op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In onderhavig geval betreffen de ingeroepen buitengewone omstandigheden geen van bovengenoemde categorieën. Bovendien betreffen buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht, maar wel omstandigheden die het aanzienlijk moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar de verblijfsvergunning aan te vragen (RvS, 16 januari 2004, arrest nr. 127.131). De Raad van State oordeelde eveneens dat het gaat over iedere omstandigheid die de vreemdeling verblijvende in België ondervindt om zich tijdelijk naar zijn land van herkomst te begeven teneinde aldaar de formaliteiten te ondernemen tot indiening van zijn verblijfsaanvraag (RvS, 19 oktober 1998, arrest nr. 76.500).

De Raad van State wijst ook in het bijzonder de scholariteit van kinderen aan als buitengewone omstandigheid. Zo oordeelde de Raad van State dat de onderbreking van een schooljaar van een minderjarig kind van een verzoeker een buitengewone omstandigheid betreft alsook een moeilijk te herstellen nadeel (RvS 14 september 2004, re. Dr. Etr. , n°130).

In onderhavig geval werd de ontvankelijkheid in het 9bis verzoek als volgt weergegeven:

1) Verblijfplaats in België

Verzoekers verblijven thans in België te (...).

2) Buitengewone omstandigheden

Voor een ontvankelijke 9bis aanvraag moeten buitengewone omstandigheden worden aangetoond waarom geen verblijfsaanvraag kan worden ingediend vanuit het land van herkomst.

Het is vaste rechtspraak van de Raad van State dat deze buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht hoeven uit te maken (zie bijvoorbeeld RvSt. 9 april 1998, 73.025). Bij de beoordeling van deze buitengewone omstandigheden moet bovendien het evenredigheidsbeginsel worden gerespecteerd (RvSt. 1 april 1996, nr. 58.969).

Verzoekers baseren zich op volgende buitengewone omstandigheden:

(i) Eerste Verzoeker is werknemer van een Belgisch werkgever. Indien Eerste Verzoeker zou moeten terugkeren naar Algerije om aldaar een machtiging tot verblijf te vragen zou hij zijn werk, minstens zijn kans op werk in België verliezen. Overige Verzoekers hun lot hangt af van Eerste Verzoeker aangezien hij instaat voor het onderhoud van het gezin;

(iv) Derde en Vierde Verzoeker lopen school in België en zouden hun scholaire activiteiten niet kunnen voorzetten in het onderwijsstelsel waartoe zij zich nu geïntegreerd hebben alsook hun rechten als kind zouden worden geschonden;

3) Identiteitsdocumenten

Verzoekers identiteitsdocumenten kunnen worden aangetroffen in stukken 1 t.e.m. 4.

4) Bijdrage in administratieve kosten

Verzoekers hebben hun bijdrage in de administratieve kosten voor de behandeling van hun régularisatieaanvraag betaald (stuk 11)."

De onontvankelijkheid waartoe de Dienst Vreemdelingenzaken besloot, dient bijgevolg te worden afgewezen. Verzoeker voldoet immers aan de voorwaarden van ontvankelijkheid en de buitengewone omstandigheden stemmen overeen met de rechtspraak van de Raad van State en vallen niet onder de uitsluitingen in de wet. Bovendien moet er worden opgemerkt dat de huidige Corona-crisis het bijzonder moeilijk maakt voor verzoeker om naar Algerije te reizen. Verder moet er worden opgemerkt dat de kinderen van verzoeker enkel in het Nederlands en het Frans kunnen lezen en schrijven. In Algerije is het onderwijs in het Arabisch. Aangezien zij hier reeds vier jaren school lopen is de buitengewone omstandigheid ook op dat vlak vaststaand. Verder heeft verzoeker ook meer dan een jaar moeten wachten alvorens er een beslissing werd genomen in zijn verzoek. Ook deze lange wachttermijn versterkt enkel maar de buitengewone omstandigheid.

De aanvraag van verzoeker is bovendien gegrond:

1) Prangende humanitaire situatie

Onder prangende humanitaire situatie moet worden verstaan elke situatie die dermate klemmend is dat de persoon zich er niet van kan ontdoen en waarbij een verwijdering een schending van een fundamenteel recht met directe werking in België zou kunnen inhouden, zodat een verder verblijf in België de enige oplossing is.

Verzoeker kan niet naar Algerije worden teruggestuurd en zijn verblijf in België moet hem verder worden toegelaten omdat hij perfect geïntegreerd is, in België werkt, zijn kinderen naar school gaan in België, hun enige schoolervaring. Bijgevolg zou een verwijzing naar Algerije de ontwikkeling van de kinderen ernstig verhinderen waardoor hun rechten als kind ernstig zouden worden geschonden. Bovendien zou een terugwijzing naar Algerije het gezin ernstig verstoren in hun verdere ontplooiing hetgeen een inbreuk zou betekenen op de uitoefening van hun familiale rechten.

2) Bijzondere banden met België

Gedurende de periode dat Verzoeker in België verblijft, heeft hij op verschillende vlakken bijzondere banden met België ontwikkeld.

Verzoeker werkt in België (in geval van verwijdering zou hij zijn beroep niet of niet langer kunnen uitoefenen) en biedt dus een meerwaarde voor het Koninkrijk. Bovendien integreerden hij en zijn gezin hier en lopen de kinderen hier school. Zij genieten bovendien een uitstekende reputatie. De kinderen hebben daarenboven enkel school gelopen in België waardoor zij op opvoedings-onderwijs en intellectueel vlak een bijzondere band met België vertonen. Enige wijziging in hun scholariteit zou inhouden dat zij basisprincipes terug zouden moeten aanleren hetgeen een versturende werking zou hebben in hun opvoedings-en onderwijscyclus. De basisprincipes, basisgedragsregels werden hen als eerste in België onderwezen. Dit vertoont onmiskenbaar een bijzondere band (lees: onlosmakelijke) band met België. Verzoeker werkt bovendien in België hetgeen betekent dat hij zowel op sociaal als fiscaal vlak bijdraagt tot de schatkist.

Verzoeker huurt bovendien op duurzame wijze een gezinswoning in België.

3) Onverwijderbaarheid

Verzoeker is feitelijk in de onmogelijkheid om naar Algerije terug te keren, aangezien dit een schending van de rechten van het kind, maar tevens van het gezin zou betekenen. Ook de bijzondere banden zoals hierboven uiteengezet moeten worden aangehaald om tot volstrekte onverwijderbaarheid te besluiten. Bovendien moet er worden opgemerkt dat indien Verzoeker zou worden verwijderd, hij zijn bijkomende studie niet zou kunnen verderzetten. Deze studie kadert zich als arts zijnde in de gezondheidszorg, hetgeen dus een voordeel voor België kan opleveren op het vlak van gezondheidszorg door een meertalige arts te hebben die bijkomende skills in België heeft ontwikkeld.

4) Geen gevaar voor openbare orde/goede zeden

Verzoeker betekent geen gevaar voor de openbare orde of de openbare veiligheid, aangezien hij zich kenmerkt door een uiterst voorbeeldig gedrag.

De bestreden beslissing die de 9bis aanvraag afwijst, maakte dus een manifeste beoordelingsfout door willekeurig en arbitrair te stellen dat de aanvraag onontvankelijk is en dit geheel in weerspanning van de rechtspraak van de Raad van State. In die zin schendt de bestreden beslissing evenzeer artikelen 3 en 8 van het EVRM.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dit alles niet deugdelijk onderzocht of is er minstens volledig voorbij aan gegaan. Met andere woorden, de overheid heeft de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid, zonder natrekking van alle gegevens betreffende het administratief dossier van verzoeker en alle daarin vervat dienstige stukken. Ze heeft de bestreden beslissing getroffen zonder correcte feitenbevinding en zonder belangenafweging en heeft een manifeste beoordelingsfout gemaakt. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.

3. Uit bovenstaande beschouwingen volgt dat verzoeker zijn verzoek tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet worden ontvankelijk en gegrond verklaard. (...)

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding. Het respect voor dit beginsel houdt derhalve in dat hij bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

3.4. Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

3.5. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.6. In casu werd de aanvraag onontvankelijk verklaard omdat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben aangetoond. De Raad wijst erop dat verweerder bij het beoordelen of de aangevoerde omstandigheden buitengewoon zijn, beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

3.7. De Raad neemt akte van verzoekers' theoretisch betoog aangaande de invulling van het begrip "*buitengewone omstandigheden*". Hiermee tonen zij evenwel nog niet concreet aan dat de bestreden beslissing de draagwijdte van dit begrip zou hebben miskend.

3.8. Verzoekers benadrukken dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet definieert wat buitengewone omstandigheden zijn, doch enkel voorziet in elementen die niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Zij betogen dat de door hen ingeroepen buitengewone omstandigheden niet zijn opgenomen in de uitgesloten categorieën van artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt echter op dat het feit dat in artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalde elementen worden opgesomd die niet kunnen worden aanvaard als bewijs van buitengewone omstandigheden, niet impliceert dat verweerder artikel 9bis van de Vreemdelingenwet miskent wanneer hij elementen die niet figureren in artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet niet als buitengewone omstandigheden aanvaardt. Hier anders over oordelen zou betekenen dat verweerder alle aangehaalde elementen die niet zijn opgenomen in artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet dient te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, wat geen steun vindt in artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet. Zoals verzoekers zelf in hun verzoekschrift terecht aanhalen, betreffen buitengewone omstandigheden zoals bedoeld in artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet omstandigheden die verklaren waarom het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Uit een lezing van artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de hierin opgenomen elementen – ten eerste elementen die reeds werden aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag, tenzij deze om een reden niet door de asielinstanties werden onderzocht, ten tweede elementen die hadden moeten worden opgeworpen tijdens de asielaanvraag omdat ze dan al bestonden en gekend waren, ten derde elementen die reeds werden ingeroepen bij een vorige aanvraag om verblijfsmachtiging en ten slotte elementen die reeds in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden ingeroepen – geen uitstaans hebben met omstandigheden die verklaren waarom het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Het is er veeleer op gericht te verhinderen dat bepaalde elementen die reeds aan een onderzoek zijn onderworpen – of hadden kunnen zijn onderworpen indien zij tijdig werden opgeworpen – niet nogmaals moeten worden onderzocht.

3.9. Waar verzoekers het ontvankelijkheidsluik van hun verblijfsaanvraag nogmaals weergeven, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing een antwoord geeft op deze argumentatie. Door louter te volharden in de argumenten van hun verblijfsaanvraag, tonen verzoekers niet aan dat verweerder hun verblijfsaanvraag incorrect of onzorgvuldig heeft behandeld. In zoverre het de bedoeling van verzoekers is om de door hen aangevoerde buitengewone omstandigheden ter beoordeling voor te leggen aan de Raad, komt het hem als annulatierechter niet toe om verzoekers' aanvraag om verblijfsmachtiging in de plaats van verweerder te gaan beoordelen.

3.10. Verzoekers benadrukken verder de scholing van hun kinderen, de voldoende middelen van eerste verzoeker en hun duurzaam verblijf alhier. Verzoekers gaan evenwel niet concreet in op de motieven die in de bestreden beslissing duidelijk figureren over de aangehaalde elementen van lang verblijf, integratie en scholing van de kinderen. Voor wat betreft de middelen van bestaan die eerste verzoeker puurt uit tewerkstelling, stelt verweerder in de bestreden beslissing dat hij via de geijkte weg de nodige vergunningen dient aan te vragen om alhier te worden tewerkgesteld. Verzoekers gaan hier niet op in. Wat betreft de kinderen werd aangegeven dat verzoekers niet aantonen dat de scholing niet in het herkomstland kan worden verkregen en dat niet blijkt dat zij gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeven die niet het herkomstland is te vinden. Verzoekers gaan hier niet op in. Verweerder stelde ook dat verzoekers gebruik kunnen maken van de schoolvakanties om de nodige stappen te zetten om een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het herkomstland. Verzoekers gaan hier niet op in. Waar zij thans stellen dat hun kinderen enkel Nederlands en Frans kunnen lezen en schrijven, wijst de Raad erop dat verzoekers dit niet als buitengewone omstandigheid hebben aangehaald in hun verblijfsaanvraag. Zij kunnen dit niet dienstig voor het eerst opwerpen in hun verzoekschriften. De Raad merkt hierbij nog op dat verzoekers in hun verblijfsaanvraag hebben aangegeven dat hun kinderen "*Frans, Nederlands en Arabisch [praten]*". Het houdt in dat (tijdelijk) onderwijs in het Arabisch geen onoverkomelijke hinderpaal vormt voor verzoekers' kinderen. De verwijzing naar een arrest van de Raad van State, doet geen afbreuk aan de door verweerder gedane beoordeling van de omstandigheid dat verzoekers' kinderen hier school lopen. In het door verzoekers geciteerde arrest van de Raad van State wordt gewag gemaakt van een "*onderbreking van een schooljaar*". De bestreden beslissing houdt als dusdanig niet in dat verzoekers' kinderen hun lopend schooljaar zouden moeten onderbreken. Alleszins, zoals in de bestreden beslissing werd gesteld,

kunnen verzoekers gebruik maken van een schoolvakantie opdat ze in hun land van herkomst de nodige stappen kunnen zetten om hun verblijf in België op duurzame wijze te regelen

3.11. Verder kan in de bestreden beslissing worden gelezen dat elementen van lang verblijf en integratie niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg niet in de fase van de ontvankelijkheid thuishoren. Dit is een pertinente beoordeling, daar de Raad van zijn State in het in de bestreden beslissing aangehaalde arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* Verzoekers tonen niet aan waarom er in hun geval in andersluidende zin zou moeten worden geoordeeld.

3.12. Waar verzoekers wijzen op de coronacrisis, dient eens te meer te worden opgemerkt dat zij deze omstandigheid niet hebben opgeworpen in hun verblijfsaanvraag of in een actualisatie van deze aanvraag die zij steeds konden indienen. De bestreden beslissing is genomen op 18 januari 2021. Op dat moment was het coronavirus door de Wereldgezondheidsorganisatie reeds geruime tijd uitgeroepen tot een wereldwijde pandemie en waren de globale maatregelen al bijna een jaar in werking. Verzoekers tonen niet aan dat zij zich in de onmogelijkheid bevonden om voor het nemen van de bestreden beslissing hun aanvraag op dit punt te actualiseren. Gelet op het feit dat verzoekers deze elementen niet hebben ingeroepen voor het nemen van de bestreden beslissing, is het niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk dat verweerder hiermee geen rekening heeft gehouden. Verzoekers tonen trouwens ook niet concreet aan dat het bijzonder moeilijk was om naar hun herkomstland Algerije af te reizen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

3.13. Verzoekers betogen dat een behandelingsduur van één jaar *“enkel maar de buitengewone omstandigheid [versterkt]”*. Verzoekers tonen niet aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing, die hun verblijfstoestand niet wijzigt, eerder had moeten worden genomen. De eventuele vaststelling van een schending van de redelijke termijnvereiste heeft hoe dan ook niet tot gevolg dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoekers zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757)

3.14. Waar verzoekers op pagina 6 van hun verzoekschrift stellen dat *“de aanvraag van verzoeker is bovendien gegrond”* en vervolgens het gegrondheidsluik van hun verblijfsaanvraag integraal citeren, verwijst de Raad naar het in punt 3.5. uiteengezette dubbele onderzoek van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers dienen vooreerst aan te tonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die hen verhinderen hun verblijfsaanvraag in te dienen vanuit het herkomstland. Zoals hierboven reeds uiteengezet, hebben verzoekers niet aangetoond dat verweerder op onredelijke of incorrecte wijze heeft vastgesteld dat in casu geen buitengewone omstandigheden kunnen worden aangenomen. Deze vaststelling volstaat om de verblijfsaanvraag onontvankelijk te verklaren, waarbij verweerder dus geen onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag moet voeren. Het staat verzoekers vrij een verblijfsaanvraag in te dienen vanuit Algerije, waarbij zij deze gegrondheidsargumenten kunnen aanhalen. In de mate dat verzoekers deze uiteenzetting omtrent de grond van de zaak zouden trachten in te passen in de ontvankelijkheidsfase, verwijst de Raad naar het gestelde in punt 3.11. In zoverre het verder verzoekers' bedoeling is dat de Raad deze gegrondheidsargumenten zou beoordelen, benadrukt de Raad andermaal dat het hem als annulatierechter niet toekomt om verzoekers' aanvraag om verblijfsmachtiging te gaan beoordelen.

3.15. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, blijkt deze niet door verzoekers' bloot betoog *“De bestreden beslissing die de 9bis aanvraag afwijst, maakte dus een manifeste beoordelingsfout door willekeurig en arbitrair te stellen dat de aanvraag onontvankelijk is en dit geheel in weerwil van de rechtspraak van de Raad van State.”*

3.16. Gelet op wat voorafgaat tonen verzoekers niet aan dat verweerder zijn ruime discretionaire bevoegdheid bij het beoordelen van de aangevoerde buitengewone omstandigheden op een incorrecte of kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingevuld. Door de elementen die hun zaak kenmerken en die zij hebben ontwikkeld in hun verblijfsaanvraag letterlijk aan te halen en te benadrukken en hierover stukken toe te voegen aan hun verzoekschrift, kunnen verzoekers de motieven van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Verzoekers zijn ervan overtuigd dat zij wel degelijk buitengewone omstandigheden hebben aange-

bracht, dat verweerder zich heeft vergist door hier anders over te oordelen en hierdoor zelfs blijkt geeft van willekeur en arbitrair optreden, doch dit is niet meer dan een eigen visie op hun zaak die geen onwettigheid van de bestreden beslissing aantoont. Verzoekers' overtuiging geeft blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, wat niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermog uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekers aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maken dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, worden de vorderingen tot schorsing, als accessorium van de beroepen tot nietigverklaring, samen met de beroepen tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA